

РЕШЕНИЕ

№ 16578

гр. София, 15.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 07.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1273** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК във вр. чл.59, ал.13 ЗЗО.

Образувано е на основание постъпила на 04.02.2025 г. жалба от „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина Н. И. Пирогов“ ЕАД, [населено място], депозирана чрез процесуалния представител адв. М. Я., с която е оспорено Писмо изх.№ 22-2440-33/31.01.2025 г., издадено от Директора на СЗОК и връчено на 31.01.2025 год., с твърдението, че същото има характер на Заповед за частично прекратяване на Договор № 22-2440/23.10.2023 г. за оказване на БП по КП и АПр с НЗОК и извършване на клинични процедури с НЗОК, сключен между НЗОК и „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина Н. И. Пирогов“ ЕАД, [населено място] за дейност по КП №75.1 и КП №87.1. В жалбата се твърди, че при издаване на оспореното писмо не е спазена изискуемата от закона форма, доколкото не е издадено под формата на заповед. Освен това се твърди, че са допуснати съществени процесуални нарушения. Обосновава доводите си с твърдението, че същото е издадено след изтичане на законопредвидения 14-дневен срок, който счита, че започва да тече от влизане в сила на решението на ВАС. Счита, че след като не се е произнесъл в този срок с издаване на изрична заповед за частично прекратяване на договора, то приложима е фикцията за мълчалив отказ от издаване на административен акт. Доколкото този мълчалив отказ не е обжалван в 30-дневен срок, то отказът за издаване на административен акт е влязъл в сила и не може в последващ момент административният орган самосиндикално да издава ИАА на това основание. Изложени са и съображения за неправилно прилагане на материалния закон, доколкото Решение №8163/01.07.2024 г. на ВАС не може да се счита за основание за автоматично прекратяване на договор 2023 -2025 г., без задължения за издаване на заповед за

частично прекратяване на НРД 2023 – 2025 г., тъй като от момента на влизане в сила на съдебното решение, силата на присъдено нещо се разпростира до факта, че Заповед за частично прекратяване №РД-253С-307/27.08.2021 г., с която се прекратява НРД 2020 – 2022 г. е обявена за законосъобразна, но силата на присъдено нещо обхваща само този факт, не и последващите правни действия, които извършва СЗОК. Според оспорващия това е така, тъй като КП №75.1 и КП №87.1 от Приложение №17 на НРД за МД за 2023 – 2025 г. е част от сключения между страните индивидуален договор на 23.10.2023 г. въз основа на друг подзаконов нормативен акт, а именно НРД за МД за 2023 – 2025 г. В последния е предвидено, че влиза в сила от 01.09.2023 г. и отменя НРД за МД за 2020 – 2022 г. Предвид това оспорващият счита, че за да прекрати частично настоящия договор 2023 – 2025 г. административният орган е следвало да спази процедурата по чл.59 и сл. АПК, което не е сторено. Изложено е, че подобно поведение противоречи на принципа на съразмерност, предвиден в чл.6, ал.5 АПК. По тези съображения, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание, се иска отмяна на оспорения акт и присъждане на сторените в производството разноски.

Отвeтникът по жалбата, Директора на СЗОК, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт Т. К. в представен писмен отговор и в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната недопустимост и неоснователност. Счита, че в случая е налице хипотезата на чл.103, ал.3 от НРД за МД 2023 – 2025 г., а именно: на 01.07.2024 г., по време на действащия НРД за МД 2023 – 2025 г., е влязла в сила санкция „прекратяване на договор“ по чл.59, ал.11, т.1, б. „б“ от ЗЗО, издадена по реда на предходен НРД за МД 2020 -2023 г., която води до прекратяване на сключения в съответствие с действащия НРД договор с лечебното заведение. Това е предвидено и в индивидуалния договор в чл.85, ал.3 от договор №22-2440/23.10.2023 г. Твърди, че в тази връзка на лечебното заведение е изпратено писмо с уведомителен характер, а не ИАА. Счита, че издаване на изрична заповед за прекратяване на договора в тази хипотеза не се дължи. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираните от оспорващия разноски за адвокатски хонорар.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено следното:

Лечебното заведение „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина Н. И. Пирогов“ ЕАД, [населено място] е било сключило с Националната здравноосигурителна каса (НЗОК) Договор №22-2440/25.02.2020 г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки и/или извършване на амбулаторни процедури и/или извършване на клинични процедури с НЗОК. Договорът е бил с основание чл.59, ал.1 от ЗЗО и в съответствие с НРД за МД 2020-2022 г. В предмета на дейност на договора са били включени и дейностите по КП №75.1 „Диагностика и лечение на декомпенсирани чернодробни заболявания /цироза/ за лица над 18 годиншна възраст“ и КП №87.1 „Диагностика и лечение на остра бъбречна недостатъчност при лица над 18 години“

Със Заповед №РД-253С-307/27.08.2021 г., издадена от Управителя на НЗОК този договор е частично прекратен по отношение на тези две КП поради отчетена, но неизвършена медицинска дейност - основание по чл.59, ал.11, т.1, б. „б“ ЗЗО. Тази заповед е оспорена по съдебен ред и с Решение №529/19.01.2024 г., постановено по адм. д. №9379/2021 г. на АССГ е отменена. С Решение №8163/01.07.2024 г., постановено по адм. д. №2897/2024 г. на ВАС решението на АССГ е отменено и жалбата е отхвърлена.

Съгласно §2 от Допълнителните му разпоредби, считано от 01.09.2023 г. е в сила Национален

рамков договор № РД-НС-01-2 за медицинските дейности между Националната здравноосигурителна каса и Българския лекарски съюз за 2023 – 2025 г. Лечебното заведение „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина Н. И. Пирогов“ ЕАД, [населено място] е сключило с Националната здравноосигурителна каса (НЗОК) Договор №22-2440/23.10.2023 г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки, извършване на амбулаторни процедури и извършване на клинични процедури. В предмета му на дейност също са включени и дейностите по КП №75.1 „Диагностика и лечение на декомпенсирани чернодробни заболявания /цироза/ за лица над 18 годиншна възраст“ и КП №87.1 „Диагностика и лечение на остра бъбречна недостатъчност при лица над 18 години“.

Въз основа на влязлото в сила Решение №8163/01.07.2024 г., постановено по адм. д. №2897/2024 г. на ВАС и като е приел, че е налице влязла в сила санкция „частично прекратяване на договор“ по чл.59, ал.11, б. „б“ от ЗЗО, с оспореното в настоящото производство писмо ответникът е уведомил лечебното заведение, че Договор №22-2440/23.10.2023 г. се прекратява частично за дейност по КП №75.1 и по КП №87.1, считано от датата на получаването му, на основание чл.103, ал.3 от НРД за МД за 2023 – 2025 г. и чл.85, ал.3 от Договор №2202440/23.10.2023 г.

Писмото е получено от ЛЗ на 31.01.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е и допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт. В оспореното писмо №22-2440-33/31.01.2025 г., издадено от Директора на СЗОК, адресирано до Изпълнителния директор на „УМБАЛСЗ Н. И. Пирогов“ ЕАД е посочено, че предвид наличието на влязла в сила санкция „частично прекратяване на договор“ по чл.59, ал.11, т.1, б. „б“ от ЗЗО въз основа на Решение №8163/01.07.2024 г. на ВАС и на основание чл.103, ал.3 от НРД за МД за 2023 – 2025 г. и чл.85, ал.3 от договор №22-2440/23.10.2023 г., изпълнителния директор се уведомява, че договор №22-2440/23.10.2023 г. се прекратява частично за дейност по КП №75.1 и КП №87.1, считано от датата на получаване на настоящото уведомление. При преценка на така направеното изявление съдът приема, че макар същото да не е обективизирано в заповед, оспореното в настоящото производство писмо има белезите на ИАА, тъй като обективизира изрично изявление за частично прекратяване на посочения договор на основание чл.103, ал.3 от НРД за МД за 2023 – 2025 г. Като ИАА по смисъла на чл.21 ал.1 от АПК, то подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно разпоредбата на чл.59 ал.13 от ЗЗО. Жалбата е подадена в срок, доколкото писмото е получено на 31.01.2025 г., а жалбата е подадена на 04.02.2025 г.

Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В съответствие с изискванията на чл.168 ал.1 от АПК, съдът дължи извършване на цялостна проверка по чл.146 от АПК на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът с издаване на актове от категорията на процесния такъв.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – Директор на СЗОК, съобразно правомощията му, установени в чл.59, ал.13 ЗЗО. Следователно, не е налице отменително основание по чл.146 т.1 от АПК.

При издаване на оспореното писмо не е спазена предвидената в разпоредбата на чл.59, ал.13, изр. второ ЗЗО форма, която изрично предвижда, че договорите се прекратяват със заповед. В тази връзка буди недоумение категоричното твърдение на процесуалния представител на ответника, че изрична заповед за прекратяване няма и не трябва да бъде издавана, тъй като такава не се дължи. На съда е служебно известно, че заповеди за частично прекратяване на договори от вида на

процесния са издавани от директора на СЗОК по отношение на други ЛЗ. Предвид това и доколкото в чл.59, ал.13, изр. второ ЗЗО изрично е предвидено, че договорът се прекратява със заповед, съдът приема, че това е изискуемата от закона форма за прекратяване, независимо от основанията за това. Но тъй като от съдържанието на писмото става ясно от кого е издадено, до кого е адресирано, като са изложени фактически и правно основания, обосноваващи прекратяване на договора, от които ЛЗ е разбрало причините, поради които същият е прекратен частично, като съдържа фактическите обстоятелства, които са обусловили съдържанието на волеизявлението на издателя, съдът приема, че това нарушение не е от категорията на съществените, които да обусловят отмяната му само на това основание. Предвид това съдът приема, че не е налице отменително основание по чл.146, т.2 АПК.

При издаване на процесния акт е допуснато нарушение на административнопроизводствените правила. Това е така, тъй като лечебното заведение не е било уведомено за началото на производството по издаването му. Вярно е, че в разпоредбата на чл.103 НРД 2023 – 2025 г. е предвидено, че договорът се прекратява без предизвестие, но съдът намира, че изпълнителят на болнична помощ следва да бъде уведомен за началото на производството. Съдът намира обаче, че това нарушение не е от категорията на съществените, които могат да обусловят отмяна на крайния акт на процесуално основание. Това е така, тъй като причина за частичното прекратяване на действащия договор е влязло в сила съдебно решение, като в съдебното производство лечебното заведение е било страна по делото и същото му е известно. Освен това лечебното заведение е оспорило по съдебен ред процесния акт и в хода на съдебното производство е имало възможност да направи възражения и да представи доказателства, оборващи изводите на ответника, но това не е сторено.

Преценката за характера и тежестта на допуснато нарушение на административнопроизводствените правила е винаги конкретна, с оглед спецификата на отделния казус, като нарушението е съставомерно по чл.146, т.3 АПК единствено, когато е рефлектирало върху съдържанието на властническото волеизявление. В този смисъл пропускът е съществен само ако е ограничил правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган. В хода на съдебното производство такова доказване не е проведено от страна на оспорващия. Следователно, по отношение на процесната заповед не е налице отменително основание по чл.146, т.3 АПК.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав намира следното:

Съдебната проверка по чл.146, т.4 от АПК за противоречие на оспорения акт с материалноправни разпоредби се извършва въз основа на мотивите, изложени в административния акт и данните по административната преписка. В тази връзка предмет на контрол представлява преценката на административния орган за квалификацията на описаното деяние като нарушение и съответствието на санкцията спрямо него.

Жалбоподателят е санкциониран по аргумент на чл.103, ал.3 от НРД за 2023 – 2025 г. Според посочената разпоредба в случаите, в които по време на действащия НРД е влязла в сила санкция "прекратяване на договор" по чл.59, ал.11, т. 1 или 2 от ЗЗО, издадена по реда на предходен НРД, договорът, сключен в съответствие с действащия НРД, се прекратява.

Безспорно се установи, че ИБП е имал сключен предходен договор с НЗОК, който е бил частично прекратен по отношение на КП №75.1 „Диагностика и лечение на декомпенсирани чернодробни заболявания /цироза/ за лица над 18 годиншна възраст“ и КП №87.1 „Диагностика и лечение на остра бъбречна недостатъчност при лица над 18 години“ на основание чл.59, ал.11, т.1 ЗЗО. Заповедта за прекратяването му е влязла в сила след съдебно обжалване на 01.07.2024 г. Към тази

дата вече е бил действащ нов НРД за 2023 – 2025 г., считано от 01.09.2023 г., въз основан на който ЛЗ е сключило индивидуален договор от 23.10.2023 г. В предмета му на дейност също са включени и дейностите по КП №75.1 „Диагностика и лечение на декомпенсирани чернодробни заболявания /цироза/ за лица над 18 годиншна възраст“ и КП №87.1 „Диагностика и лечение на остра бъбречна недостатъчност при лица над 18 години“, доколкото към датата на сключването му заповедта за частично прекратяване на предходния договор по отношение на същите КП не е била влязла в сила, при което не е имало основание за отказ за сключване на договора с ЛЗ. След влизане в сила на Заповед №РД-253С-307/27.08.2021 г., издадена от Управителя на НЗОК, с която е бил частично прекратен договора, сключен по предходния НРД, за ответника е възникнало основание да прекрати сключения в съответствие с действащия НРД индивидуален договор за същите КП, тъй като това изрично е предвидено в разпоредбата на чл.103, ал.3 от НРД 2023 – 2025 г. Съдът намира за неоснователно твърдението на оспорващия, че процесният акт е издаден след изтичане на срока за това и при формиран, неоспорен и влязъл в сила мълчалив отказ. Съгласно чл.57, ал.1 АПК административните актове се издават в 14-дневен срок от датата на започване на производството. Коя е датата на започване на производството е разписано в разпоредбата на чл.25 АПК. Съгласно ал.2 когато, без да е необходимо да се прави искане, за един орган възникне задължение пряко по силата на закон да издаде индивидуален административен акт или да направи предложение за издаване на такъв акт, датата на започване на производството е датата на възникване на задължението, освен ако в този закон е предвидено друго. Ал.3 предвижда, че извън предвидените в ал. 1 и 2 случаи, датата на започване на производството по инициатива на компетентния да издаде акта административен орган, е датата на извършване на първото процесуално действие по него. В случая за издаването на акт за частично прекратяване на договора не е необходимо да се прави искане, като задължението за това възниква по силата на разпоредбата на чл.103, ал.3 от НРД за 2023 – 2025 г. Следователно, в 14-дневен срок от влизане в сила санкция "прекратяване на договор" по чл.59, ал.11, т. 1 или 2 от ЗЗО, издадена по реда на предходен НРД, договорът, сключен в съответствие с действащия НРД, следва да бъде прекратен. Неспазването на този срок съдът приема, че не води до отпадане на възможността на административния орган да издаде акта в хипотеза като настоящата, и не прави издадения по-късно акт нищожен. Не се формира и мълчалив отказ за издаването му, тъй като мълчалив отказ се формира само по постъпило искане от гражданин или организация, каквото в случая не е необходимо. Предвид изложеното съдът приема, че издаването на процесния акт след изтичане на законопредвидените срокове за това не води до неговата порочност.

Съгласно чл.55, ал.2, б.6б ЗЗО санкциите при неизпълнение на договор се съдържат в НРД. Същите са предвидени в разпоредбата на чл.453 НРД 2023 – 2025 г., като съгласно ал.1, т.2 една от тях е прекратяване на договора. Основанията за налагането на такава санкция са предвидени в Глава 16 НРД 2023 – 2025 г. – чл.102 и чл.103, като по отношение основанията за прекратяване по чл.103 изрично е посочено, че договорът се прекратява без предизвестие при наличие на някоя от предвидените в тази норма предпоставки. В случая е приложена разпоредбата на чл.103, ал.3 - влязла в сила на 01.07.2024 г. санкция "прекратяване на договор" по чл.59, ал.11, т.1 ЗЗО, издадена по реда на предходен НРД. Предвид това съдът приема, че за ответника са били налице всички предвидени в ЗЗО и НРЗ основания за издаване на заповед за прекратяване. Следователно оспореното прекратяване се явява материално законосъобразно.

Неоснователни са доводите на оспорващия, че процесната санкция е незаконосъобразно наложена, доколкото нарушението е било извършено при действието на предходния НРД, когато процесният все още не е бил приет. Нормата на чл.103, ал.3 НРД 2023 –

2025 г. изрично предвижда това и посочва като основание за прекратяване датата на влизане в сила на предходната санкция, а не датата на нарушението. Следователно е приложима към настоящия казус.

Съдът намира за неотносими доводите, изложени в жалбата, че няма друго лечебно заведение, което има капацитет, материална база и кадрова обезпеченост да приема пациенти по тези клинични пътеки, като болницата е най-голямата такава за спешна медицина в страната, със стратегическо значение, която приема най-тежките и нежелани пациенти от цялата страна, при което частичното прекратяване на договора за тези КП би означавало летален изход за голяма част от болните. Това е така, тъй като основанията за прекратяване на договорите с НЗОК следва да бъдат прилагани еднакво по отношение на всички ИБП, независимо от описаните от жалбоподателя обстоятелства. При наличие на основание за прекратяване на договор с НЗОК ответникът действа при условията на обвързана компетентност и не може да извършва преценка дали да го прекрати или не на други основания.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Същият е представляван от юрисконсулт, предвид което оспорващото дружество следва да бъде осъдено да заплати на Столична здравноосигурителна каса разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен по правилата на чл.37 от Закона за правната помощ, вр.чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина Н. И. Пирогов“ ЕАД, [населено място], депозирана чрез процесуалния представител адв. М. Я., срещу Писмо изх.№ 22-2440-33/31.01.2025 г., издадено от Директора на СЗОК, с характер на Заповед за частично прекратяване на Договор № 22-2440/23.10.2023 г. за оказване на БП по КП и АПр с НЗОК и извършване на клинични процедури с НЗОК, сключен между НЗОК и „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина Н. И. Пирогов“ ЕАД, [населено място] за дейност по КП №75.1 и КП №87.1.

ОСЪЖДА „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина Н. И. Пирогов“ ЕАД, [населено място] да заплати на Столична здравноосигурителна каса деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

